

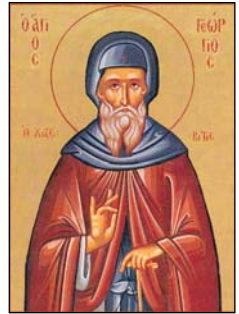
ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

**Ἡ ἀλαζονεία και ἡ ὑψηλοφροσύνη
ἐπισύρουν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ***

**Ἀπὸ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου
(Μνήμη: 8 Ἀ')**

ΕΙΣ τὸ Κοινόδιον εἶχον συνήθειαν οἱ Πατέρες νὰ κόπτωσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ χαμόκλαδα διὰ τὸ πῦρ, και ἔκοπτον εἰς μίαν φορὰν ὅσα ἐχρειάζοντο δι' ὅλον τὸ ἔτος, προσεκάλουν δὲ και τοὺς Κελλιώτας και ἄλλους τυχόντας ξένους διὰ νὰ βοηθήσωσιν ὅ,τι ἠδύναντο.

Μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν μετὰ τὸ κόψιμον ἐκάθισαν περὶ τὴν τετάρτην ὥραν νὰ φάγωσιν, ἐκάθισε δὲ και ὁ Ὁσιος Γέρων εἰς μίαν τῶν τραπεζῶν. Εἷς δὲ ἐκ τῶν Ἀδελφῶν συμπεριφερόμενος με ἀταξίαν, ἤρχισε νὰ λέγη ἀστεϊσμοὺς και νὰ κάμνη σχήματα περιπαικτικὰ εἰς τοὺς συγκαθημένους Ἀδελφοὺς και νὰ ἀρπάξη τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Γέρων ἀφοῦ ἔκαμεν ὑπομονὴν μίαν και δύο φορὰς, ὡς εἶδεν ὅμως τὸν Ἀδελφὸν ὅτι πειράζεται δυνατὰ ἀπὸ τὸν διάβολον, ἤπλωσε πρὸς αὐτὸν και βλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, λέγει πρὸς αὐτὸν με σοβαρὰν φωνήν:

– Μοναχοὶ εἴμεθα, Ἀββᾶ ὑπερηφανεύεσαι, τέκνον, και ἀλαζονεύεσαι με αὐθάδεια, χωρὶς νὰ συλλογίζησαι ὅτι ὁ Μοναχὸς εἶναι ὅλος εὐλάβεια εἰς πάντα και ὀφείλει νὰ εἶναι ὅλος ὀφθαλμὸς ὡς τὰ Χερουβίμ, χωρὶς νὰ ὑψηλοφρονη παντάπασι. Μὰ τὸ λέγω σοι, τέκνον, τὸ μυρμῆκιν ἀνεβαίνει και τρώγει σε και ταπεινώνει τὴν ἀλαζονείαν σου (αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος τοῦ Γέροντος ἀντὶ ὄρκου· διότι οὐδέποτε ὤμοσεν, ἀλλὰ τὴν λέξιν ταύτην μετεχειρίζετο, μὰ τὸ λέγω σοι).

Ὁ δὲ Ἀδελφὸς ἀφοῦ ἐπερίπαιξε και τὸν Γέροντα, ἔκαμεν εἰς αὐτὸν σχήματα περιγελαστικά, λέγων:

– Ναί, γέρον, τὸ μυρμῆκιν ἀνεβαίνει και τρώγει με.

Ὅταν ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ φαγητόν, ἕκαστος ὅπου εὔρισκε μικρὰν σκιὰν ἀνεπαύετο ὀλίγον, ἕως ὅτου περάσῃ ὁ πολὺς καύσων τοῦ ἡλίου. Ὁ Ἀδελφὸς

λοιπὸν οὗτος ἀνεπαύθη εἰς τὴν σκιὰν πέτρας τινὸς καὶ ἐκοιμήθη βαρέως, διότι ἔπιε πολὺν οἶνον, μᾶλλον δὲ καὶ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Γέροντος.

Ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τοὺς κόπτοντας ξύλα, εἶχε πληγωθῆ ὀλίγον ὑπὸ κλάδου θάμνου εἰς τὸ γόνατον καὶ ἐξῆλθε σταγὼν αἵματος. Πλησίον τῆς πέτρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη, ὑπῆρχε φωλεὰ μυρμηκῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμυρίσθησαν τὸ αἷμα τῆς πληγῆς καὶ συναχθέντες, τοσοῦτον ἔφαγον αὐτὴν γύρωθεν καὶ ἐγύμνωσαν τὴν σάρκα, ὥστε ἔγινε τραῦμα σχεδὸν μιᾶς παλάμης.

Ὁ δὲ Ἀδελφός, ἀφοῦ ἐξύπνησε καὶ ἠσθάνθη τὸν πόνον τοῦ ποδός, ἔτριψεν αὐτὸν μὲ τὴν χεῖρα· ὅταν εἶδε δὲ τὴν ὀργὴν ἐκείνην, ἕως δύο φούκτας μυρμηκῶν γύρωθεν τοῦ ποδός αὐτοῦ καὶ τὴν μεγάλην πληγὴν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τὸ *Κύριε, ἐλέησον!*

Συναχθέντες οἱ Ἀδελφοὶ ἠρώτων αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῶν φωνῶν, ὁ δὲ ἀφοῦ ἔδειξε τὸν πόδα αὐτοῦ, εἶπε·

– Τοῦτο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Γέροντος.

Τοῦτο ἰδόντες πάντες ἐξεπλήττοντο, ὁ δὲ Ἀδελφὸς ἐσηκώθη καὶ ἦλθε τρέχων καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Γέροντος, ζητῶν συγχώρησιν διὰ τὸ σφάλμα του καὶ εὐχὴν θεραπείας.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 336/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2007, σελ. 16.

Θαυμάσιος Βίος καὶ Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Χοζεβίτου τοῦ Κυπρίου, ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ Χοζεβίτου, § 15, σελ. 24-25, ἔκδοσις τρίτη, Ἱερουσαλήμ, τύποις Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἄ.χ.